

— obciążenie Rada Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie ze stanowiskiem rządu federalnego, art. 91 i art. 218 ust. 9 TFUE nie przyznają Unii kompetencji w zakresie określenia wspólnego stanowiska odnośnie do wszystkich regulacji, które były przedmiotem obrad i przyjmowania decyzji w ramach 25 posiedzenia obrad Komisji Rewizyjnej Międzyrządowej Organizacji Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF). Poprzez przyjęcie decyzji Rada naruszyła zatem zasadę ograniczonych kompetencji zgodnie z art. 5 ust. 2 zd. 1 TUE.
2. Ponadto zaskarżona decyzja obciążona jest błędnym uzasadnieniem, ponieważ nie wynika z niej w sposób dostatecznie jasny, dlaczego Unia posiada kompetencje w zakresie określania wspólnego stanowiska odnośnie do wszystkich regulacji, które stanowiły przedmiot obrad i przyjmowania decyzji w ramach 25 posiedzenia obrad Komisji Rewizyjnej OTIF.
3. Rada poza tym naruszyła zasadę lojalnej współpracy w związku z zasadą skutecznej ochrony prawnej poprzez uchwalenie zaskarżonego aktu dopiero na dzień przed rozpoczęciem 25 posiedzenia Komisji Rewizyjnej OTIF. W ten sposób pozbawiono Bundesrepublik Deutschland jakiegokolwiek możliwości wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości w celu udzielenia (tymczasowej) ochrony prawnej względem zaskarżonej decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Glostrup (Dania) w dniu 22 grudnia 2014 r. – Anklagemyndigheden/Canal Digital Danmark A/S

(Sprawa C-611/14)

(2015/C 073/25)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Retten i Glostrup

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anklagemyndigheden

Strona oskarżona: Digital Danmark A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeczny jest z nią krajowy reżim prawny taki jak ten wynikający z § 3 markedsføringsloven [duńskiej ustawy o ochronie obrotu gospodarczego], który, zakazując stosowania wprowadzających w błąd praktyk handlowych, w tym także tych związanych z zaproszeniami do dokonania zakupu, ani w swej treści, ani nigdzie indziej w tej ustawie nie powołuje się na ograniczenia wynikające z art. 7 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym należy wziąć pod uwagę to, czy w ramach stosowania danej praktyki pomijane są istotne informacje potrzebne przeciętnemu konsumentowi, stosownie do okoliczności, do podjęcia świadomej decyzji dotyczącej transakcji oraz te wynikające z art. 7 ust. 3 dyrektywy, zgodnie z którym należy uwzględnić ograniczenia przestrzenne lub czasowe nieodłącznie związane ze stosowanym w przypadku danej praktyki handlowej środkiem przekazu?

- 2) Czy art. 6 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach, gdy przedsiębiorca zdecyduje o skalkulowaniu ceny za bieżący abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno bieżącą opłatę miesięczną, jak i bieżącą opłatę półroczną – za wprowadzającą w błąd należałoby uznać praktykę, w ramach której cena miesięczna jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, a informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób?
- 3) Czy art. 7 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach, gdy przedsiębiorca zdecyduje o skalkulowaniu ceny za bieżący abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno bieżącą opłatę miesięczną, jak i bieżącą opłatę półroczną – za wprowadzającą w błąd pominięcie w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy należałoby uznać praktykę, w ramach której cena miesięczna jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, a informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób?
- 4) Czy przy ocenie tego, czy dana praktyka handlowa wprowadza w błąd w sytuacjach takich, jak te opisane w pytaniach 2 i 3, należy wziąć pod uwagę to, czy w ramach opisanych działań marketingowych:
- a) podana zostaje łączna cena abonamentu za okres, w którym nie można z niego zrezygnować pod rygorem kar umownych, obejmująca również opłatę półroczną,
- lub
- b) w internecie umieszczane są ogłoszenia lub reklamy odsyłające do strony internetowej przedsiębiorcy, z której treści wynika zarówno wysokość półrocznej opłaty, jak i obejmująca ją łączna cena abonamentu?
- 5) Czy dla odpowiedzi na pytania 2 i 3 ma znaczenie to, że działania marketingowe są prowadzone za pomocą reklamy telewizyjnej?
- 6) Czy art. 7 ust. 4 dyrektywy zawiera wyczerpujące wyliczenie kategorii istotnych informacji, jakie należy zawrzeć w zaproszeniu do dokonania kupna?
- 7) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie 6, czy art. 7 ust. 4 dyrektywy wyklucza możliwość uznania zaproszenia do dokonania zakupu – w którym podana zostaje cena, jaką konsument musiałby zapłacić za pierwszy rok obowiązywania umowy abonamentowej (w czasie którego nie można z niej zrezygnować pod rygorem kar umownych) – za wprowadzającą w błąd praktykę handlową w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 czy też art. 6 dyrektywy, jeśli przykładowo podawane w nim są dalsze informacje o poszczególnych – ale nie wszystkich – elementach składowych ceny produktu?

(¹) Dz.U. L 149, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Austrii

(Sprawa C-1/15)

(2015/C 073/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher i A. Aresu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii